

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

MÄNSKLIGHETENS FRUKTAN TILL DÖDS

Uppenbarelseboken 6:12-17 • Predikan G8B 2024-09-29 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Det budskap som framträder i texten om när det sjätte sigillet bryts är ett budskap om fruktan. Sammanhanget är att aposteln Johannes har fått inblick i det himmelska tronrummet där han har fått se den treenige Guden. I detta tronrum har han också fått se en bokrulle som innehåller Guds förutbestämda plan för hela historien. Denna bokrulle är förseglad med sju sigill som nu Lammet, det vill säga Kristus, verkställer. Varje gång Lammet bryter ett av sigillen så verkställs en ny del av Guds plan. Vi har tidigare gått igenom de fem första sigillen och nu har vi kommit till det sjätte sigillet.

När Lammet bryter detta sjätte sigill utspelas ett händelseförlopp som är fruktansvärt, bokstavligt talat. Vi får se en bild av vad som verkar vara hela universums upplösning och det kulminerar med världens största bönemöte. Men människorna ber inte till Gud utan till bergen och det de ber om är sin egen död.

Det väcker frågan: vad är det som orsakar denna dödsfruktan? Var är det som gör att hela mänskligheten vädjar att få bli begravda under bergen? Det är han som sitter på tronen och Lammet. Deras vredes stora dag har kommit.

Guds slutliga dom

Innan vi går vidare in i texten behöver jag nog nämna att den här texten också är en typ av vattendelare mellan olika sätt att läsa Uppenbarelseboken. I min inledande predikan till genomgången av Uppenbarelseboken försökte jag att redogöra för några olika skolor i hur man förstår bokens budskap. Till exempel har vi den historiska skolan där man läser in historiska händelser i boken och då ofta ser det sjätte sigillet som en bild på antingen Jerusalems förstörelse år 70 eller det romerska imperiets sönderfall några hundra år senare.

En annan typ av läsning är den futuristiska läsningen som har varit den mest populära de senaste 150 åren. Då läser man Uppenbarelseboken som en kronologisk beskrivning av händelser som ligger i framtiden, ofta tänker man att det handlar om de sju sista åren i mänsklighetens historia.

Problemet med den synen är bland annat just den här texten. Eftersom den här texten verkligen ser ut som att det är Guds slutliga dom över världen. Även om inte alls sägs här ser det ändå ut som att hela världen når sin upplösning. Så de sju sigillen slutar i Guds slutliga dom. Men sedan kommer sju basuner som också verkar sluta i Guds slutliga dom. Därefter har vi vad som liknar en mellanakt som sedan övergår i en ny cykel om sju, den här gången sju skålar som slutar i kapitel 16 i en text som också verkligen ser ut som Guds slutliga dom.

Här är ett av problemen om man ska läsa texten som en kronologisk kedja av händelser, nämligen att jorden tycks gå under flera gånger.

I stället tycker jag att det verkar rimligare att hålla sig till den idealistiska skolan som ser Uppenbarelseboken som en serie bilder som är parallella med varandra och utspelas i den tidsålder som kallas för "den sista tiden", vilket är tiden mellan Jesu himmelfärd och hans återkomst. Det innebär att istället för att uppfatta den här texten som något som redan har hänt i historien och istället för att uppfatta texten som en icke-slutlig dom kommer jag att läsa den här texten och åtminstone texterna i kapitel 16 och kapitel 20 som olika beskrivningar av samma sak, nämligen Guds slutliga dom över världen.

Delvis för att det inte finns någon indikation på att domen är begränsad. Ofta när vi läser i Uppenbarelseboken får vi se att någon får makt att skada en fjärdedel eller en tredjedel av jorden. Men vi har inget sådant här.

En annan anledning är att det talas om Lammets vredes dag. När det begreppet används i övrigt är det aldrig fråga om någon begränsad eller preliminär dom.

En tredje anledning är att den här texten kommer direkt efter det femte sigillet. Det femte sigillet avslutades med frågan som vi har i vers 10, "hur länge ska det dröja innan du dömer jordens invånare och straffar dem för vårt blod?" De fick till svar att vänta ännu en tid tills deras bröder också hade dödat och martyrernas antal blivit fulltaligt. Det sjätte sigillet är svaret på deras fråga. Här är den dagen. Nu har vi kommit till slutet på tidsåldern; nu har martyrernas antal blivit fulltaligt och den slutliga domen kan komma.

Vad jag tror att den här textens syfte är, och vad också min bön är för dig i den här predikan, är att du som hör texten läsas och förkunnas ska fyllas med en biblisk gudsfruktan. Det är skillnad på den dödsfruktan vi ser i texten och sann, biblisk gudsfruktan. Jesus säger i Matteus 10:28 att vi inte ska frukta dem som kan döda kroppen utan att vi ska frukta honom som kan förgöra både kropp och själ i helvetet. Sann gudsfruktan driver bort alla andra former av rädsla. Det är den sortens fruktan jag ber att du ska fyllas av.

Nu är det hög tid att gå in i texten. Jag delar upp predikan i tre punkter. I de första två punkterna vill jag bara kommentera första och andra halvan av texten och i den tredje punkten vill jag ge några praktiska slutsatser till hjälp för gudsfruktan. Den första punkten utgår från vers 12-14, jag kallar den "världens trygghet raserad". Den andra punkten utgår från vers 15-16 och jag kallar den "mänsklighetens skräck". Och sedan den tredje punkten alltså, som jag kallar för "en hjälp till gudsfruktan".

I. VÄRLDENS TRYGGHET RASERAD

Då går vi in i den första punkten, "världens trygghet raserad". Jag läser verserna 12-14 igen,

Uppenbarelseboken 6:12-14 (SFB-15)

«Och jag såg när Lammet bröt det sjätte sigillet. Då blev det en stor jordbävning. Solen blev svart som en sorgdräkt, och hela månen blev som blod. 13 Himlens stjärnor föll ner på jorden, som när fikonträdet faller sina omogna frukter när det skakas av en kraftig vind. 14 Och himlen försvann som när en bokrulle rullas ihop, och alla berg och öar flyttades från sina platser.

Här målar aposteln Johannes med bilder som han hämtat från Gamla testamentet. Och innan vi tittar på dem är det viktigt att påminna sig om att vi läser i Uppenbarelseboken, det vill säga, det är en text som är apokalyptisk och profetisk. Det är en text som vi först och främst ska tolka symboliskt. Vi läser till exempel om Jesus i det femte kapitlet där han framställs som ett lamm som såg ut att ha blivit slaktat som hade sju horn och sju ögon. Och så läser vi ett annat porträtt av Jesus i det första kapitlet där han framställs som en överstepräst med lång dräkt och ett bälte av guld runt bröstet, med vitt hår och ögon som eldslågor och ett svärd som kommer ut ur munnen. Om vi ska läsa de här texterna bokstavligt kommer vi antingen att behöva dra slutsatsen att någon text har fel eller också att Jesus ser helt bisarr ut. Men det gör vi inte eftersom vi förstår att det inte är den sortens text som ska läsas bokstavligt. Det är en text som är kodad, den är full av bilder som har sina egna innebörder. Den är full av siffror och färger och varelser och objekt som pekar bortom sig själva.

När de fem första sigillerna har brutits har vi sett hästar med olika färger och ryttare som sitter på dem och vi har sett själar under ett altare. Det är ett uppenbart symboliskt språk. Därför är det rimligt att när vi läser om det sjätte – och för all del, det sjunde – sigillet, att Johannes fortsätter att tala i bilder. Det innebär att om texten leder oss att leta efter blodmånar och tänka att de förebådar Guds slutliga dom eller om vi funderar på om det är mer jordbävningar nu än tidigare så missförstår vi vad texten vill göra. Den talar till oss i symboler. Och eftersom den talar till oss i symboler måste vi förstå att verkligheten som symbolen pekar mot är långt större än symbolen i sig.

Jag har en ring på mitt finger som en symbol på att jag lovat att vara trogen mot min fru. Det är en symbol på vårt äktenskap. Om jag tror att ringen är detsamma som äktenskapet har jag begått ett allvarligt misstag eftersom äktenskapet är långt större än en ring. Om jag tappade bort ringen skulle jag fortfarande vara lika gift och äktenskapet skulle fortsätta på exakt samma sätt som innan. Faktum är att verkligheten bakom symbolen är så stor att symbolens betydelse i sammanhanget är minimal.

Det finns förstås brister i illustrationen, men jag hoppas att den i alla fall ska vara en hjälp för oss att förstå att inte fästa alltför stor vikt vid själva symbolen utan fundera mer på den verklighet som den representerar.

Jorden skakas

Så vi börjar med att notera att texten talar om ”en stor jordbävning”. Ordagrant står det $\sigma\epsilon\iota\sigma\mu\omicron\varsigma \mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha\varsigma$, en megaskakning. Troligtvis talar Johannes i termer av en jordbävning, men det kan också vara en mer generell skakning. Allting skakas, inklusive marken vi går på.

Det är en försmak av Guds dom. Det är en bild på Guds närvaro. Han har kommit för att döma jorden. Det finns flera tillfällen i Gamla testamentet när Guds närvaro kommer tillsammans med att jorden skakar. När israeliterna samlades vid Sinai berg. När Jesaja såg Herren i templet.

Det är början på en olycksbådande upplösning av kosmos. När marken börjar rulla och skaka under våra fötter inser vi att våra liv är i fara. Marken under våra fötter, det är en stark symbol för stabilitet. När Guds dom närmar sig skakas vår uppfattning av vår egen stabilitet. Alla gamla hamnar är otillförlitliga. Våra hem och vår trygghet rasar samman. All vår förankring i sådant som vi tagit för givet visar sig vara ogrundad och vi kastas runt som löv i vinden.

Solen och månen

Sedan står det att "solen blev svart som en sorgdräkt." Solen som är det stora ljuset som vägleder oss genom dagen. Det är en fortsättning på bilden av att den naturliga ordningen faller samman. Det enda vi vet om morgondagen är att solen går upp. Det är en bild av hela världens regelbundenhet och stabilitet. Men inte den här dagen. Solen förmörkas och vi får famla oss fram i mörkret. Att månen färgas röd förebådar Guds vrede. All vår stabilitet rycks ur våra händer och vi blir alltmer hjälplösa.

Himlens stjärnor

Sedan talas det om att himlens stjärnor faller ner på jorden som när fikonströdet faller sina omogna frukter när det skakas. Här blir det tydligt att texten inte kan tolkas bokstavligt eftersom hela jorden skulle explodera om den ens kom på kollisionskurs med en enda stjärna. Samtidigt kan vi inte utesluta att det handlar om himmelska varelser. I Upp 12:4 kallas den himmelska armén som Satan förledde i sitt uppror för stjärnor. Hursomhelst bidrar också detta till bilden av att den kosmiska ordningen faller sönder.

Himlen rullas ihop

Sedan står det att "himlen försvann som när en bokrulle rullas ihop". Det är ett språk som är utformat för att injaga skräck, där texten talar till oss med bilder som har med vår begreppsvärld att göra och använder de mest fasta och stabila saker vi kan föreställa oss och kastar runt dem som om det vore ingenting. Men håll i åtanke att verkligheten bakom bilderna är långt större.

Bergen flyttas

Den sista bilden är att alla berg och öar flyttades från sina platser. Det här är en tanke som återkommer i både kapitel 16 och 20. Förutom solen och himlen är väl bergen en av de starkaste symbolerna vi har på stabilitet och styrka. Än en gång, budskapet är att dessa mest stabila saker vi kan föreställa oss är som ingenting inför Guds närvaro. De flyr som om de vore flugor.

Vi ser på bergen som har stått från generation till generation och vi förundras över hur beständiga de är och hur små vi är i jämförelse. Men Psalm 97:5 talar om att inför Herren smälter bergen som vax.

Det här är Guds dag. Det är vredens dag för han som sitter på tronen och för Lammet. Det är den dag då den skapade ordningen är i upplösningstillstånd, när ingenting – absolut ingenting – av allt vad människorna söker sin trygghet i finns kvar. All världens falska trygghet raseras. Varje borg, varje fäste, varje tankebyggnad, varje missriktad kärlek, varje tomt löfte, alla våra ytliga identitetsmarkörer, allt som vi berömmar oss av. Allt raseras. Kvar finns en mänsklighet som famlar sig fram i mörkret i skräck och förtvivlan, helt utan hopp.

II. MÄNSKLIGHETENS SKRÄCK

Så vad gör mänskligheten? Jag läser verserna 15-16,

Uppteckning 6:15-16 (SFB-98)

¹⁵Och jordens kungar, stormännen och befälhavarna, de rika och mäktiga och alla slavar och fria gömde sig i hålor och bland bergens klippor, 16 och de sade till bergen och klipporna: "Fall över oss och göm oss för honom som sitter på tronen och för Lammets vrede!"

Johannes ger en sjufaldig klassificering av mänskligheten. Också detta är en text som påminner om Jesajas 34:e kapitel och det är en tanke som återkommer i Uppenbarelseboken 19. Att det är sju olika klasser låter oss förstå att det är en totalitet. Det är en beskrivning av hela den gudlösa mänskligheten:

Först är det jordens kungar, diktatorer och de högsta politiska ledarna. Sedan har vi stormännen, det vill säga de som står på nummer två i ordningen. Sedan har vi befälhavarna och ledarna för världens olika arméer. Sedan kommer de rika, de som är ledarna i den kommersiella och finansiella världen. Sedan har vi de mäktiga, de som utövar stort inflytande på andra människor i vilka områden som helst. Sedan har vi alla slavar, som vi idag delvis skulle klassificera som arbetare och till sist har vi de fria, det vill säga, de som har frigetts från slaveri och alltså är ett steg högre på samhällsskalan.

Ingen kommer undan

Poängen med den här uppräkningsen är att inkludera alla, precis alla som inte tillhör Kristus. Du har inte frikort för att du har varit president och har en fin bunker flera hundra meter ner i marken. Du kan inte köpa dig ur detta. Du kan inte befälla någon annan att ta Guds vrede åt dig. Du kommer inte att komma undan bara för att du var en kändis när du levde på jorden.

Och inte heller kommer du att komma undan för att du var förtryckt här på jorden. Du kommer inte undan för att andra människor var mer betydelsefulla än du. Poängen är att inkludera alla. Guds dom är fruktansvärt inkluderande och mångfaldig. Det finns inga undantag för kungar eller presidenter eller för filmstjärnor eller rika entreprenörer, inte ens för de som varit fattiga och sjuka. Ingen kommer att fråga efter hur mycket du tjänat eller vilken position du har haft. På den dagen kommer det att ställas en enda fråga och det är vad du har gjort med Kristus.

Ropar till bergen att döda dem

Så vad gör de? De flyr för sina liv. De överger allt de håller kärt som redan har tagits ifrån dem. De drabbas av fruktan till döds och försöker att finna trygghet i döden. De försöker att fly från något som är långt mer skrämmande än berg som störtar samman. Den gudlösa mänsklighetens historia slutar på samma sätt som den började, med människor som försöker att gömma sig för Gud.

Så här säger bibelforskaren Greg Beale:

Om de mest permanenta och stabila delarna av skapelsen, såsom berg och öar, kommer att skakas i sina grundvalar, kommer även de som lever på jorden att göra det. Deras jordiska tryggheter kommer att ryckas bort, så att de framstår andligt nakna inför Guds domarsäte på den yttersta dagen. De kommer förgäves att försöka dölja sitt ömkliga tillstånd från den gudomliga blicken och fly undan den kommande vredens. De kommer till och med hellre att vilja dö under fallande klippor och berg än att möta Guds dom.

//If the most permanent and stable parts of creation will be shaken to their roots, mountains and islands, so will those living on the earth. Their earthly securities will be ripped away so that they will appear spiritually naked before God's judgment seat on the last day. They will try unsuccessfully to hide their destitute condition from the divine gaze

and to escape from the coming wrath. They will even rather die from the falling rocks and mountains than face God's judgment.

III. EN HJÄLP TILL GUDSFRUKTAN

Låt oss nu gå till den tredje punkten där jag vill ge en hjälp till gudsfruktan. Anledningen till att jag tar med den här punkten är att jag gör ett antagande om oss som har läst den här texten och lyssnar till utläggningen av den. Men inte bara om oss utan mitt antagande går bredare än så. Mitt antagande är att den här texten och liknande budskap inte berör oss särskilt mycket. Att vi kanske kan tänka på *andra* som skulle behöva höra den här texten, men själva är vi ganska obekymrade.

Och det är väl en sak att vara obekymrad om man har goda skäl till det. Men texten är skriven för att fylla oss med gudsfruktan och om den inte gör det är det ett problem. Så låt mig först säga något om vad gudsfruktan är och sedan ge tre förslag för hur vi kan försöka skapa en vana som hjälper oss till en biblisk gudsfruktan så att en sådan här text verkligen når fram till oss.

Om gudsfruktan

När vi talar om människor som andligt mogna talar vi om dem som gudfruktiga, det vill säga, som människor som fruktar Gud. Det går inte att separera de två. Andlig mognad är att frukta Gud.

Det är tydligt i både Nya och Gamla testamentet. Ordspråksboken 9:10 och Psalm 111:10 säger "att frukta Herren är början till vishet". Och Ordspråksboken 1:7 säger att gudsfruktan är kunskapens begynnelse.

När Gud pekar på sin tjänare Job beskriver han honom som en som "fruktar Gud och skyr allt ont" (Job 1:8). Vi ser samma sak om och om igen i Gamla testamentet, att gudsfruktan hänger samman med andlig mognad. Och detsamma fortsätter in i Nya testamentet. Jesu mor Maria säger i sin lovsång att "Guds barmhärtighet vara från släkte till släkte över dem som fruktar honom" (Luk 1:50). Och Paulus säger i Andra Korinthierbrevet 7:1, att vi fullbordar vår helgelse i gudsfruktan. Samma tanke återkommer i Kolosserbrevet 3:22 och i 1 Petrus 2:17. Det sägs även i Apostlagärningarna 9:31 att församlingen byggdes upp och levde i Herrens fruktan.

Bibeln talar också om onda människor och samhällen, och det som karakteriserar dessa är att de saknar gudsfruktan, till exempel i Romarbrevet 3:18. Hör vad Paulus säger, i vers 10,

Romarbrevet 3:10-18 (SFB-15)

¹⁰Som det står skrivet:

Ingen rättfärdig finns, inte en enda.

11 Ingen finns som förstår,

ingen som söker Gud.

12 Alla har avfallit,

alla är fördärvade.

Ingen finns som gör det goda, inte en enda.

13 Deras strupe är en öppen grav,

sina tungor använder de till svek.

De har huggormsgift bakom sina läppar.

14 Deras mun är full av förbannelse och bitterhet.

15 Deras fötter är snabba till att spilla blod.

16 Förödelse och elände råder på deras vägar,

17 och fridens väg känner de inte.

Du hör hur Paulus sammanfattar mänsklighetens ondska med just bristen på gudsfruktan. Det är själva grundproblemet som leder till allt det andra. (se även Psalm 36:1).

Men vad är gudsfruktan? Bibeln låter oss göra en distinktion mellan två olika sorter.

1. Skräck

Den ena handlar om skräck. Det är när man blir medveten om sin synd och inte bara om Guds verklighet utan också att han kommer för att döma synden. Det är den sortens fruktan vi ser i vår text. Det är den sortens fruktan Jesus talar om i Luk 21:26 när han talar om sin återkomst och domens dag och han säger att människor ska ge upp andan – bokstavligt andas ut sitt sista andetag – av skräck i väntan på det som ska drabba världen. Det är den skräck som fick Adam att gömma sig för Gud när han hade brutit mot Guds bud och som fick honom förvisad från paradiset.

Ändå är detta en gudsfruktan som är bättre än ingen gudsfruktan. Teologen John Murray skriver att *syndens väsen kan sägas vara avsaknad av gudsfruktan.* ("The essence of sin may be said to be negation of God's fear." *Principles of Conduct*, s 237.) Den första sortens gudsfruktan är bättre än inget eftersom den innebär att den som är skräckslagen ändå har insett sin själs fattigdom och sitt eget elände och att han är utan hopp. Också detta kan sägas vara början till kunskap och vishet.

2. Vördnad

Den andra formen av gudsfruktan vi ser i Bibeln har med vördnad och respekt och förundran att göra. Det är en fruktan som lockar fram kärlek och trygghet. För mig är det en hjälp att tänka på det i termer av vikt. Guds härlighet beskrivs i termer av vikt, han är tung. Det är en analogi förstås, men det är en hjälp för tankarna. På svenska säger vi att någon är viktig. Det är samma tänkesätt. Att någon är viktig betyder inte att han eller hon är tung i meningen att han har en stor kropp. Det är någon som har stor betydelse. Och när vi talar om Gud handlar det om någon som är av yttersta betydelse. Hans härlighet, hans vikt, uppfyller hela jorden. När vi dessutom ser att han inte bara är härlig utan helig och rättfärdig väcker det en vördnad i oss som innebär att vi både böjer oss inför honom och flyr till honom. En vördnad där vi både ser hans fruktansvärda och obeskrivliga helighet och rättfärdighet och samtidigt älskar honom och tar vår tillflykt till honom.

Det innebär att vi flyr det onda. Det innebär att vi vill leva våra liv på det sätt han befäller, att vi inser att vi inte tillhör oss själva utan att vi är skapade av honom och till honom. Han är viktig för oss, ja, han är det viktigaste som finns i våra liv. Det är vad det innebär att ha gudsfruktan. Att Gud är det viktigaste. Att hans ära är vår största längtan. Att vilja leva enligt hans vilja och formas till hans bild.

Så om vi återvänder till vår fråga: vad kan vi göra för att främja gudsfruktan i våra liv? Vad kan vi göra för att den här texten och andra liknande texter ska träffa rätt i oss? Jag vill föreslå tre saker.

1. Begrunda att Guds dag är en verklighet

För det första: begrunda att Guds vredes dag är en verklighet. Vi bekänner i den apostoliska trosbekännelsen att Kristus ska komma tillbaka för att döma levande och döda. Och Johannesevangeliet 5:27 säger att Fadern har gett Sonen makt att hålla dom. Det är en dag

som oundvikligen kommer att komma. Den kanske känns avlägsen, men det är just det som är så bedrägligt. Därför att den dagens verklighet är lika fast som Gud själv.

Älskade vänner, gör inte det förödande misstaget att leva som om Gud inte finns. Som att man kan vifta bort honom och sätta sig över honom. Om Gud uppmanar oss i sitt ord att inte försumma våra sammankomster, och om vi dessutom läser den uppmaningen i Hebreerbrevet 10:25 så ser vi att direkt efteråt säger författaren i vers 26,

Hebreerbrevet 10:26-27 (SFB-15)

²⁶För om vi fortsätter att synda med vett och vilja efter att ha fått kunskap om sanningen, då finns det inte längre något offer för syndarna, ²⁷ utan bara en fruktansvärd väntan på domen och en rasande eld som ska förtära motståndarna.

Poängen är att vi inte kan välja att följa Guds bud när vi har lust med det. Bibeln ger inget som helst utrymme för en obeslutsam mellanmjölkskristendom som går ut på att man kallar sig kristen men där man i praktiken lever ungefär likadant som alla andra. Där Guds ord inte tycks spela någon som helst roll.

Om Efesierbrevet 5 säger att vi inte ska leva sexuellt omoraliskt, att ingen som är sexuellt omoralisk har någon arvedel i Guds rike, och som dessutom understryker i nästa vers att vi inte ska låta någon bedra oss med tomma ord – hur kan vi då undgå att fatta allvaret och ändå fylla våra sinnen med bilder från internet som är fulla av alla sorter av den grävsta sexuella omoral?

Nu är jag inte ute efter att ge dig dåligt samvete. Jag försöker bara att förklara att det bara finns en sorts kristet lärjungaskap. Det är den sorten som har beräknat kostnaden och som har tagit avsked från den här världens tryggheter. Det är den sorten som varje dag tar sitt kors och följer honom. Det är den sorten där vi dagligen dör bort från det som är vårt eget för att älska honom av hela vårt hjärta. Så ta tid för att begrunda det faktum att Guds dag är en oundviklig verklighet.

2. Begrunda vad Guds dag innebär

Och, för det andra: begrunda vad Guds vredes dag kommer att innebära. Den bild som vår text målar upp är en bild av panik och förtvivlan och dödsskräck. Det är människor som plötsligt vaknat upp för det faktum att Gud verkligen existerar och kommer för att döma dem och att alla deras tryggheter är borttagna. Det är en mänsklighet som plötsligt inser att de kommer att avslöjas in till den minsta lilla hemlighet som rymts i själens innersta vrå och som inser att de omöjligen kan möta honom som sitter på tronen och Lammet.

Det är en mänsklighet som hellre väljer att söka tillflykt till döden, som hellre ropar till bergen att falla över dem än att möta den Allsmåktiges rättfärdiga vrede.

Det är en dag som omöjligt kan viftas bort eftersom om du försöker att vifta bort den nu så kommer du att vara bland dem som ropar till bergen. Begrunda att den dagen är en verklighet och begrunda vad Guds dag innebär, nämligen den yttersta förtvivlan för den som inte har det rätt ställt med Gud. För alla halvreligiösa, alla kulturkristna, alla de som gjort med hans ord lite som de själva vill.

3. Begrunda vad som är din tillflykt

För det tredje: begrunda vad som är din tillflykt. De som ropar till bergen att falla över dem gör det för att de söker räddning från Lammets vrede. Och de klagar i den 17:e versen,

Uppenbarelseboken 6:17 (SFB-15)

¶Deras vredes stora dag har kommit, och vem kan då bestå?

I profeten Nahums bok, i det första kapitlets femte vers står det så här:

Nahum 1:5-7 (SFB-15)

¶Bergen darrar för honom
och höjderna smälter.

Jorden bävar för hans ansikte,
världen och alla som bor där.

¶ Vem kan bestå inför hans harm,
vem kan uthärda hans vredes glöd?

Hans vrede brinner som eld
och klipporna spricker inför honom.

Så ni minns att martyrerna frågade i det femte sigillet hur länge de skulle behöva vänta innan Gud straffar ogärningsmännen. Svaret kom här, i det sjätte sigillet. Och här frågar den gudlösa mänskligheten vem som kan bestå inför Lammets vrede. Svaret på den frågan kommer i nästa kapitel, nämligen de som fått ta emot Guds sigill. De som har blivit märkta, precis som israeliterna strök blod på dörrposterna för att Guds dom skulle gå förbi.

Profeten Nahum fortsätter i den sjunde versen,

¶Herren är god,
en tillflykt på nödens dag,
han känner dem som flyr till honom.

Vem kan bestå? Den som tar sin tillflykt till honom medan tid är. Den som har tvättats ren i Lammets blod. Den kan bestå på den dagen.

Vänner, idag är nådens tid. Och här är evangeliet: det enda sättet för dig och mig att inte behöva möta Lammets vrede på den dagen är att idag ta vår tillflykt till Lammets som blev slaktat i syndares ställe. Och därför uppmanar jag dig att begrunda vad som är din tillflykt. Vad är din trygghet? Vad är din sköld och din borg? Vad är din djupaste identitet?

AVSLUTNING

Om svaret på den frågan är Kristus, ja då vill jag säga: vifta inte bort honom. Lev inte som om han inte finns. Lev i ljuset av Guds vredes dag och i vetskapen att din tro på honom inte stannar vid att vara en intellektuell övning – det är ett liv i hans efterföljd. Ett liv där du satt handen till plogen utan att se dig om. Ett liv av krig mot synden och världen och djävulen, där lidande och förföljelse är att räkna med. Men också ett liv som är fyllt av mening och glädje och som leder till förhärligande i evighet. Vänner, det är värt allt. Så låt det kosta allt.